

KÖPRÜDEYİZ

Nureddin Yıldız'ın 24.11.2014 tarihli (6.) Ankara Hacı Bayram Veli Camii Sohbetidir.

Bismillahirrahmanirrahim.

Elhamdülillahi Rabbi'l âlemin ve sallallahu ve selleme alâ seyyidina Muhammedin ve alâ âlihi ve sahabihi ecmaîn.

Âlemlerin Rabb'i Allah'a hamd, efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.

Değerli Mü'min Kardeşlerim,

KÖPRÜDEYİZ

Şu gördüğünüz yazı, herkesin anlayabileceği, anlam ifade eden bir yazıdır.

KKKKKKKKKKKKKKKKKK

Ama bu gördüğünüz, yine aynı ebatta bir kâğıt üzerine yazılmış olan yazı görüntülü şey, bir anlam ifade etmiyor, sadece bir karışıklık gösteriyor.

ÖÖÖÖÖÖÖÖÖÖÖÖÖÖÖÖ

Bu örnekte de yine aynı karışıklığı görüyorsunuz. Bir sanat ve bir anlam ifade etmiyor. Her iki yazıyı da klavye dediğimiz cihaz üretti. Klavye, insanın meramını yazılı olarak ifade etmesi için üretilmiş bir alettir.

Harflere basış tarzın, beyindeki anlamı gösterir. Bu aleti, yazı yazmayı bilen birisi kullandığında meramını anlatır. Çocuk veya meczup ya da bu alfabeyi bilmeyen birisi kullandığında anlamsız şeyler çıkarır. Ortaya çıkan şeyler, kendisi için de izleyen için de anlamsızdır.

Kardeşlerim,

Aynı klavye üzerinden, aynı insan, anlamı olan bir sonuç çıkarabileceği gibi, ne olduğu belli olmayan bir karışıklık da üretebilir. Burada sorun, klavyede değildir. Çünkü bu klavyede, anlam ifade eden şey üretilebilmektedir. Ama bir tuşuna eli basılı kalan, sadece anlamsız ve karalama niteliğinde şeyler üretir.

Ortaya çıkan sonuç, bu klavyedeki harflerden oluşmuştur. Ama adamın eli, hangisine basılı kaldıysa sonuç da ona göre oluşmuştur. Okunduğunda, söz olarak da anlam olarak da düzgün bir şey ifade etmez. Ondan şifre bile olmaz.

Kardeşlerim,

Dinimiz İslam, hayatı yaşamak üzere Allah'ın gönderdiği dindir. Elmadan gökyüzündeki bir cisme, insandan kediye, nehirlerden toprağın altındaki madenlere varıncaya kadar her şey, İslam klavyesiyle kullanıldığında Asr-ı Saadet denen, hayvanların bile mutlu olduğu bir hayat ortaya çıkar. Ve bu yeryüzünde denenmiştir.

Ancak bütün hayatı kuşatmak üzere gönderilen İslam'ımız ve onun enerji kaynağı olan Kur'an'ımız imla kurallarına uyulmadan, gelişigüzel kullanıldığında Asr-ı Saadet üretmez. Dert ve sıkıntı üretebilir. Klavyedeki harflerden birisi klavye değildir, sadece klavyenin harflerinden birisidir.

Klavyenin tamamını kullanabilen, derdini ortaya koyabilir, bir kâr elde edebilir. Bir tuşa parmağını dokundurup öylece kalan, abuk sabuk bir şey üretir. Ne bir harfle, ne üç harfle güzel bir söz ortaya çıkarılamaz. Sadece bir boğulmuşluk ortaya çıkar.

“A” harfine elin basılı kalırsa imdat istiyor gibi bir ses çıkarırsın. “Ö” harfine parmağın basılı kalırsa, boğuluyor gibi ses çıkarırsın. Bir şey anlatamazsın, sen de zevk alamazsın. Çünkü klavyenin üzerindeki bütün tuşlar kullanıldığında, ifade edilmek istenen, verilmek istenen mesaj ortaya çıkabilir.

Aziz Kardeşlerim,

İslam, yüzde yüz böyledir. İslam’ın bütün emirleri ve yasakları şeksiz ve şüphesiz Allah’a aittir. İslam’da insanın parmağı yoktur. Olamaz da zaten. Ama Allah’ın, gündüzün yanında geceyi, ırmakların yanında çölleri, dağların yanında vadileri, insanın yanında koyunu, keçinin yanında danayı yaratıp, dünyayı bir denge üzerinde kurduğu ve bu dengenin formülüne edilmiş şekli olan Kur’an’ımızı gönderdiği gibi, Müslüman’ın da hayatı Allah’ın gönderdiği gibi yaşaması gerekir.

Kolay ve anlaşılır, yaygın olan bir misal vermek istiyorum. Namaz, İslam’ın tuşlarından bir tuştur. Hatta namaz demek, İslam demektir. Hepimizin çok iyi bildiği, çocukların bile bildiği bir olayı hatırlayalım.

Peygamber aleyhisselamın kapısının önüne gelip delikanlıca, “ben sabaha kadar namaz kılmak istiyorum” diyen birisini Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem, hangi tepkiyle karşılamıştı? Sabaha kadar namaz kılmak isteyene, “benden değilsin” buyurmuştu. Çünkü İslam, sabaha kadar namaz kılma, üç yüz altmış beş gün oruç tutma dini değildir. Tek tuşa basılı kaldığında, şeytana alet olursun. Sabaha kadar namaz kılmak, bir tuşa basıp tek karakterli bir lisan üretmek demektir.

İslam, hayatın tamamını anlatmanın dilidir. Bir tuşa takılıp kalan arızalıdır. Bunun için “ben evlenmem, kadınlara tenezzül etmem” diyene de Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem: “Sünnetimden koptun, benden değilsin” buyurmuştu.

Kardeşlerim,

“Ben namaz kılmayacağım” diyene, “namaz kılmayacağına göre, Peygamber’in Ümmeti’nden değilsin” deriz. Ama Peygamber aleyhisselamın kapısına gelip, “ben sabaha kadar namaz kılacağım” diyene de, Resûlullah: “Sen benden değilsin” dedi. Çünkü bu, üzerinde onlarca harfin bulunduğu tuşlardan bir tanesine basıp öylece kalmaktır.

Kardeşlerim,

Müslüman, hayatını ihmal eden, dünya nimetlerinden el etek çeken insan değildir. Müslüman, evlenmeyen, ziraat yapmayan, ticaret yapmayan, para kazanmayan insan değildir. Helal ve Allah’ın dininden taviz vermeden olduktan sonra, dünyanın bütün nimetleri, yer altı madenleri Müslüman’ın olsa helaldir, hoştur, güzeldir, yakışan da budur. Dünya nimetleri mü’minin olmayacak da kimin olacak?

Biz dinimizi, evlerimizin, ticaretimizin, sokaklarımızın, siyasetimizin kaos gerekçesi olarak yaşayamayız. Eğer evlerimizde, siyasette, ticarete, sokaklarımızda dindarlığımıza ve Müslümanlığımıza rağmen bizi bunaltan bir kaos varsa, bu kiminin sadece tespah çekme tuşuna basılı kaldığı için, kiminin sadece cuma namazına basılı kaldığı için, kiminin sadece sakal bırakma tuşuna bastığı için, kiminin de öğrenciye burs verdiğinden dolayı bir numaralı kul olduğunu zannedip o tuşa basılı kaldığı içindir.

Peygamber aleyhisselam Efendimiz, sürekli burs demedi. Nerede hayat varsa, orada göründü. Şehit olup, yerleri, gökleri mateme boğacak kadar riskli bir alana girdiği hâlde evinden ve hayatından kopmadı, cihat meydanına bile hanımlarını götürdü. Herhangi bir Müslüman, herhâlde İslami hizmetler adı altında, vakıf ve dernek çalışması adı altında Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemden daha yoğun ve gündemde olduğunu söyleyemez. Hanımlarını, evini ihmal etmedi. O’nun,

kâinatı kuşaklayan programı arasında hanımları da vardı. Analarımız O'nu, eve uğramaz bir koca olarak anlatmıyorlar.

Kardeşlerim,

İslam'ın şablonu Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemdir. Onun yaşadığı Müslümanlık, ideal Müslümanlıktır. O, çobanlıktan cami imamlığına, seyahatten ticarete kadar hayatın her işiyle uğraştı. Evlendi, evlendirdi. Kız istedi, kız verdi. Ashabının neşesiyle ilgilendi. Çocuklar oyun oynarken, onlarla oynadı. Ağlayan çocukla oturup, mahzunluğunu paylaştı. Çünkü İslam, camilere veya bir köşeye tikanıp kalmak, sabaha kadar aynı tuşta parmağını tutmak değil, buradan şuraya, oradan da başka bir yere sıçrayarak, aktif, hareketli, hayatın bütün renkleri kadar renkli bir din yaşamaktır.

Kardeşlerim,

Sakal bırakmak, dinimize ait bir kavramdır. Fantezi değildir, Ümmeti Muhammed'in Peygamberi'nin emirlerinden bir emirdir. Ama "eli sakalında sabaha kadar bekleyen, cennete girecek" diye bir şey yoktur. Sakal, onlarca tuştan bir tanesidir.

Burs vermek, sadaka vermek Ümmeti Muhammed'in meziyetlerindedir. Allah'ı razı eden şeylerdendir. Ama eşe zulmetmek, burs vererek kapatılabilir bir şey değildir. Bu Ümmet, hayatın her taşını, her çiçeğini, her deresini, her vadisini değerlendiren, âlemlere rahmet olarak gelen Peygamber aleyhisselamın ümmetidir.

Kardeşlerim,

Ümmeti Muhammed olarak, başımıza gelen musibetlerden biri; İslam'ı bir köşesinden tutup onunla yetinmektir. Tespihini alıp kenara çekilen, üstelik de diğerlerini boş işle meşgul olarak gören, yanlış iş yapıyor. O, sabahlara kadar, hatta otobüs durağında beklerken bile tespih çekiyor, tespih tuşundan başka tuşu yokmuş gibi, bir tuşa takılmış gidiyor.

Bir kere "sübhanallah" demek, Allah'ın terazisinde, şu dünyanın ağırlığından daha ağır gelir. Ama ihmal ettiğin çocuğunda oluşturduğun boşluğu binlerce tespih dolduramayabilir. Sen "T" harfine basılı kalmışsın. Evladın cehenneme düştüğünden ya da filanca mü'minin kul hakkına girdiğinden dolayı, kıyamet günü tespihlerin bile yetmeyecek. Bir harfi kullandığın için, senin hakkında "yazı yazma yeteneği var" diyecekler mi? Dinimiz, Müslümanlığımız, insan olarak nerede bulunuyorsak, orada ortaya çıkması gereken özelliğimizdir.

Kardeşlerim,

Şöyle bir örnekle izah etmek istiyorum. Biz dinimizi, bir köprünün üzerinde yaşıyoruz. Köprünün bir ayağı dünya tarafındadır. Öbür ayağı da ahiret tarafındadır. Ortadan da bizim ömrümüz akmaktadır. Biz, köprü üzerinden cennete geçmek istiyoruz.

Kardeşlerim,

Köprünün cennet tarafındaki ayağı sakat olursa dereye düşeceksin. Dünya tarafındaki ayağı sakat olsa, zaten o zaman köprü diye bir şey olamaz. Önemli olan cennet tarafındaki kazığı sağlam çakmış olmandır. Ama tek ayaklı köprü olmaz ki. Dünya, cennetle ölçüldüğünde Allah katında sinek kanadı kadardır. Terazinin bir tarafına cenneti, öbür tarafına da dünyayı koyduğunda, dünya kuruş etmez. Ölçülemez, hatta karşılaştırılmaz. Ama cennete giden köprünün ayaklarından biri, dünya üzerinde olursa, o zaman dünya, cennet kadar değerlidir.

Camilerini inşa edeceğin, namaz kılacağın dünya olmasa cenneti nerede kazanacaksın? Sahura kalkacağın, sabah namazı kılacağın dünya yokken cennet olmuyor ki. Cennete uzaydan gidilmiyor. Anaların karnından doğmadan, ruhlar âleminden cennete sıçrayan var mı?

Çöplük kadar değer etmez bu dünya, cennetin biletlerinin dağıtıldığı yer olduğundan dolayı harika bir yerdir. Biz, köprü üzerindeyiz. Köprü üzerinde olduğumuz için; cennetteki ayağın da dünyadaki ayağın da sağlam olması gerekiyor.

Müslüman, kimseye muhtaç olmayacağı, hatta üst el olacağı kadar zengin olmalıdır. Kira vermeyen, fazladan evleri, mülkleri olan biri olmalıdır. Karun'dan bile zengin olmalıdır. Ama helalinden olanla ve mala, mülke, şöhrete esir olmadan bunu başarmalıdır. Bunu sağlayamadıktan sonra fakir de bu dünyada batar. Zehir bir gram da olsa, bir kilo da olsa öldürdükten sonra, kaç gram olduğu önemli midir?

Kardeşlerim,

Son zamanlara gelindikçe Ümmetimiz'in içinde gelişen sıkıntılardan biri; İslam'ı bir tarafından tutup onunla yetinmektir. Kendisine siyasette bir iş bulan, yaptığı her işi cihat, daha iyisi yapılamaz bir iş olarak görüyor. Üstelik de o işi yapmayanların, boşuna uğraştığını düşünüyor. Bir tarafından tuttuğu Peygamber aleyhisselamın yüz işinden biri olan işle, diğer doksan dokuzunu kapatmaya çalışıyor. Bu yanlıştır. Sadece namaz kılmayı yeterli bulup Allah'ın diğer emirlerini ihmal eden, bir tuşa basarak yazı yazmaya çalışan gibidir. Bu durumda karalama yaparsın, yazı yazamazsın.

Namaz dinin direği değil mi? Elbette dinin direğidir. Ama bir direkten ibaret ev olur mu? Duvarları nerede? Senin penceren, kapın yok. Buna ev denilebilir mi?

Müslümanlığımızı, dinimiz, beğendiğini yapma değil, kendini Allah'a teslim edip o teslimiyetten sonra -elbette kul olarak eksikğin olur- blok olarak Müslüman olmanın dinidir. "Dini bir köşesinden tutmak yanlıştır" bile diyemeyeceğimiz bir zamana gidiyoruz. Korkarak ve üzümlere derim ki; dini bir köşesinden tutmak, şeytanın tuzaklarının başında gelen bir tuzaktır herhâlde. Çünkü herkes bir köşeden tuttuğunda ve o köşeyi çekip götürdüğünde, sadece parçalanmış bir İslam kalıyor.

Bu sefer ortaya, Ramazan'da herkesin heyecanlandığı, Ramazan'dan sonra da işine gücüne baktığı, on bir ay özlenen bir İslam çıkıyor. Hacca gidince meleklerle olan, hacdan dönünce de başıboş mü'min olan model ortaya çıkıyor.

Hâlbuki Allah, övüneceği kullar görmek istiyor. Meleklerine gösterip "bu kullarım cennete adaydır" demeyi murad ediyor. Camilerde, Allah'ın huzurunda secde ettiğimiz gibi, evlerimizde de Allah'ın kulları olarak ev hayatı yaşamamızı istiyor. Allah "Müslüman ticaret yapmasın" demiyor. Helal, temiz, hilesiz ticaret yapsın ve çok zengin olsun, Ebubekir olsun, Abdurrahman İbni Avf olsun, servet tutsun, sonra da Bilallere hürriyetini kazandırıp, ezanları ile göklere yükseltsin istiyor.

Kardeşlerim,

Elbette kasıtlı, gerisi önemsiz deme maksadı ile böyle yapmıyoruz. Ama dünyada gittikçe bir branşlaşma oldu. Bundan kırk sene önce, bir doktor çiğere de, göze de, tırnağa da bakar, cerrahlık da yapar, iğne de yapardı, her şey demekti. Şimdi ise dâhiliye doktorunun, dâhiliyesinin de yirmi çeşidi çıktı. Eskiden emlakçılar ev de satardı, araba da satardı, dükkân da satardı. Şimdi arabacısı ayrıldı. Dükkân satanı ayrıldı. Zengin emlakçı, orta tabaka emlakçı ayrıldı. Bütün dünyada, bir branşlaşma yükselip duruyor. Devlet daireleri gibi, insanların iş hayatı da branşlaşmaya kayd.

Bu hastalık dine de kaydı. Bir grup; cemaat tarikat erbabıdır, zikirle meşguldürler. Onlar, İslam'ın zikrini yaşatırlar. Cihadı da hor görürler. Öbür Müslüman grup; cihada önem verirler, sabah

namazı kılmaya vakit bulamazlar. Bir başkası; sosyal hizmetleri yapıp, ashabi kiramla yarışmaya çalışırlar ama aileleri hiçbir zaman sosyal hizmete dâhil olmaz.

Eşi, çocukları onu hep özler. O eve geldiğinde herkes uyuyordur. Çok önemli toplantıları vardır, hiç vakti yoktur. Bir başkası da başka bir özellik seçmiş. Her şeyde branşlaşma olur da Müslümanlığın branşlaştırması, bölümden bölüme ayrılması olamaz.

Kardeşlerim,

Yahudiler ve Hristiyanlar böyle yaptığı için “siz dini hak etmiyorsunuz” denilerek ellerinden dinleri alındı. Onlar ne yaptılar? “Önemli, ince işleri hahamlar yapsın” dediler. Hahamlara, “maaşınız bizden, siz sabaha kadar ibadetinizi yapın, melekleri susturun. Melekler de bizi kovalayıp durmasınlar” dediler.

Aynen böyle oldu, tiyatro yapmıyorum. Rüşvetlerini hahamlara verdiler. Papazlara dediler ki: “Bize zinayı serbest bırakın ama siz de evlenmeyin. Ahlâk bozulmasın.” Papazlar evlenmediler, kiliselerine, manastırlarına kilitlenip kaldılar. “Zina haramdır” diyen olmadı. Zina, serbest oldu. Böyle din olur mu?

Branşlaşmış dindarlık olur mu? Evet, sesi, kıraati güzel olan Kur’an’ı Kerim’i öncelikli okur ama hepimiz Kur’an okuruz. Birimiz okuduğunda hepimiz susup onu dinleriz. Sonra mushafı açtığımızda da herkes Kur’an okur. Namazımızı kıldırmak için bir tanemiz görevlidir ama hepimiz namaz kılarız. İhtiyarlara, “siz namazınızı kılın, kiralınızı da biz öderiz, emekli maaşınız bizden, bizim vaktimiz yok, namazı siz kılın” diyemeyiz. O zaman Hristiyanlar gibi yapmış oluruz. Gitgide İslam, bir tür eğlence gibi izah etmeye çalıştığım serüvene doğru kayıyor.

Kardeşlerim,

Bunun neticesinde de Allah’ın haram diye önümüze koyduğu yasaklar, kırmızı tonlarını gittikçe kaybetmeye başlıyor. Bundan otuz sene önce, bu kürsülerden vaaz eden hoca efendiler “yollarda, parklarda, bankalarda banka ismi yazıyorsa oturaklarda oturmayın” derlerdi. Faize, bu kadar şiddet ve tepki vardı.

Branşlaşmanın sonucu, bu tepki kaybolmaya başladı. Neden? Çünkü zaten ekonomi ile ilgilenen Müslüman vakıflar var diye düşünülürdü. Diğer Müslümanlar da hac, namaz ve diğerlerinde branşlaştılar. İhtiyarlar, zaten haccı aldı. Durumu iyi olan kardeşlerimiz; ailece umreye gitme branşını seçtiler. Bir kısım kardeşlerimiz de çocuklarını bile böldüler. Çocuklardan biri İmam Hatip’e, gerisi de zekâsına göre olan orijinal liselere gönderildi. Çocuklar arasında bile branşlaşma yapıldı.

Kardeşlerim,

Kesinlikle Kur’an’ımız, İslam’ımız, bundan zarar görmez. Çünkü Kur’an ve İslam Allah’ın koruması altındadır. Şu an, Hristiyanların ve Yahudilerin işlediği süreç işleniyor olabilir. Kaybedenler, bu yanlış gidişata ayak uydurup kendisi eriyen Müslümanlar olacaktır. Ama İslam kalacak.

Bugün bizim dinsiz dediğimiz, ilah bilmeyen, yılan, çıyan yiyen insanlar belki de bir zaman gelecekler ve takva ile yeryüzünde Allah’a ibadet edecekler. Bu Allah için zor değil ki. Allah kime minnet edecek ki? Allah “ne olursunuz İslam’a prim kaybettirmeyin” mi diyecek? Kıymetini bilmeyen bilmez. Allah, hiç ummadığımız birilerine bile dinini dipdiri kaldırttırabilir. Ve yeryüzünde İslam, Peygamber aleyhisselam Efendimiz ’den intikal ettiği gibi yaşanır.

Kardeşlerim,

Burada hepimizin dikkatinde olmasını istediğim husus şudur: Sadece ibadet dediğimiz değerler üzerinden Müslümanlık yaşamak yanlıştır. Müslümanlığı böyle telakki etmek; Hıristiyanlığın ve o kültürün etkisinde kalmaktan kaynaklanmaktadır. Camilerimizin şen olduğu kadar, ticaret merkezlerimizin de şen olması gerekmektedir.

Eşlerimizle yatak odalarında şen ve mutlu saatler geçirmemiz, çocuklarımızla aramızdaki yaş farkına rağmen saklambaç oynamamız, çocuklarımızın bizi yakalayıp “mağlupsun” demesi İslamımız’ın güzelliğindedir. Çünkü köprünün bir ayağı sakat olduğu sürece, diğer ayağı Firdevs-i Âlâ’ya kazık çakılmış bile olsa, bizi cennete götürmeyecektir.

İyi Müslümanlık, Resûlullah sallallahu aleyhi ve selleminkinden daha iyi olamaz. Biz, eli ve dizlerini yere koyup bir devenin üzerinde yürüyor gibi yaparak, çocuklarına, torunlarına neşeli dakikalar yaşatan Muhammed aleyhisselamın Ümmeti’yiz. Müslüman, çocukları ile oynamaya vakit bulamadıkça dengeli bir hayat yaşamıyor demektir.

Köprünün bir tarafı çürükken, diğer tarafın sağlam olması köprüyü ayakta tutmayacak. Klavyenin bir veya iki harfine basmakla sadece garip garip sesler çıkarırsın, anlam ifade edemezsin. Camide gösterdiğimiz Müslüman kimliğimiz, kesinlikle ticaretimiz de aynı olmalıdır. Çünkü Peygamber aleyhisselam Efendimiz, yeni Müslüman olduğu için namazda gülünmeyeceğini bilmeyen birisini “namazda böyle bir şey olmaz” diye ikaz etti. Aynı Peygamber aleyhisselatu vessalam çarşığı gezerken, çuvalın üstüyle altı arasındaki kalite farkını görünce: “Bizi aldatan bizden değildir” dedi.

Camide Müslümanların namazını aldatmaya kalkarsan Peygamber dönüyor ve “ne yapıyorsun” diyor. Ticarete müdahale ediyor. Aynı Peygamber’in önüne kadınlar gelip “bu adamlar bizi dövüyor ya Resûlullah!” dediklerinde, “ben aile işinize karışmam, bu sizin özel hayatınız” demedi. “Ben kadın dövmüyorum. Kıyamet günü benimle beraber olmak isteyenler benim gibi davranacaklar” buyurdu.

İslam, namazda, ticarete yanlış yapmamak, aileyi Allah’ın razı olacağı şekilde kurmak dinidir. Demek ki nasıl namazın sehiv secdesi varsa, ticaretin de sehiv secdesi gibi hataları vardır. Filanca hata namazı nasıl bozuyorsa, bir tür ibadet olan aile hayatını bozacak şeyler de vardır. Ailedeki hataların da sehiv secdesi var, onların da istiğfarı var. Bunun için Allah, Kur’an’ı Kerim’de “herkes kıyamet günü eşinden, anasından, babasından kaçacak” diyor. Niye kaçacak?

Biz sadece namazın hesabını verecektik değil mi? Sadece Ramazan günü, sokaklarda oruç yiyenlerin hesabının sorulacağını düşünüyorduk. Kur’an ne diyor? “O gün herkes kardeşinden, babasından, oğlundan, eşinden kaçmaya çalışacak” diyor. Hâlbuki biz, kıyamet günü katillerin, şarapçıların cehenneme düşmemek için kaçacaklarını hesap ediyoruz. O zaten herkesin bildiği bir şeydir.

Sehiv secdesi yapmayı gerektirecek veya namazı bozacak bir hatadan dolayı namaz yargılanmasına tabi tutulacağımız gibi, eşlerin birbirlerine karşı yaptıkları hatalardan dolayı -iade bir düzeltmeyle- onlardan kurtulmadan ahirete giderlerse eşlerinden kaçacaklar.

Dünyadaki “canım, tatlım” edebiyatları bitecek, “Allah’ın belasını görmesem” diyecek. Hani o tabutunun başında “ah eşim! Bu mezarı iki kişilik kazın, ben de seninle gömüleyim” diyenler var ya, kıyamet günü “iki kişi koyun bizi cehenneme” diyecekler mi göreceğiz. Çünkü orada edebiyat yok, saniyelerin hesabı var.

Kardeşlerim,

İslam, köprünün iki ayağının ortasında hayat yaşayabilenlerin dinidir. Rabb’imiz hiç kimseyi istisna tutmamıştır. Peygamberimiz sallallahu aleyhi ve sellemin yirmi üç yıllık hayatı hepimizin gözünün önündedir. Özellikle de namazın, orucun, haccın, zekâtın, cihadın emredildiği son on senesi neredeyse bugünkü tutulmuş notlar gibi önümüzdedir. Medine’deki üç-beş gün farklı olmak şartıyla her günün raporu, günlük olayları kayıtlıdır. Günlük değilse bile kırk sekiz saatlik, yetmiş iki saatlik tutulabilir notlar vardır. Sireti Nebi’nin, hadis şeriflerin külliyatı toplandığında bu ortaya çıkar.

Kardeşlerim,

Ortadan yedinci yılı veya sekizinci yılı çekip alalım, üç yüz altmış beş gününe bir bakalım. Ashabı kiramın Peygamber aleyhisselamı takip ederek bize rapor ettikleri bilgileri tek tek inceleyelim. Bir bakalım Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellemin hayatını izlerken, sanki hiç evinden çıkmamış ya da aylarca evine uğramamış gibi rengârenk mi göreceğiz? Yoksa itikâfa kapanmış, gelenin kendisini orada ziyaret ettiği yaşlı bir dede olarak mı göreceğiz?

Efendimiz son katıldığı askeri harekâta, altmış iki yaşındaydı. Ashabıyla nöbetleşe bir hayvana biniyorlardı, yüzlerce kilometre yol kat ettiler. Aynı Peygamber aleyhissalatü vesselam altmış veya altmış bir yaşındayken gencecik hanımı Âişe’ye sadece mutlu olsun, neşelensin diye ne yaptı? Yanında yüzlerce sahabi bulunduğu hâlde Ebubekirlere, Ömerlere -Allah onlardan razı olsun- “şöyle bir açılın, uzaklaşın bakayım” dedikten sonra “Âişe, gel bir yarışalım” dedi. Böyle bir Peygamberimiz var bizim.

Değil amcasını, dayısını, akrabasını ziyaret etmek, on beş sene önce vefat etmiş bulunan hanımı Hatice annemizi, bir kere de olsa komşu olarak tanımış kadınların bile hatırını sormaya giden Peygamberimiz var. Köprünün iki ayağı var.

Hâlbuki kimliği, şahsiyeti nasıldı? Emretseydi, dağlar dört ayaklı olup ayağına geleceklerdi. Ama o eski hanımı, vefat etmiş hanımı olan Hatice radiyallahu anhanın arkadaşlarını bile ziyarete giden bir peygamberdi. Evinde bir kuzu kesildiği zaman “bu kuzudan bir butu, Hatice’nin arkadaşlarına dağıtın.” diyen bir peygamber. Çünkü iki ayağı olan bir köprüde yol kat ediyordu.

Kardeşlerim,

İhmalliğimizi veya beceremeyişimizi kamufle etmek için tuttuğumuz tarafın değerini arttırmamızın bir manası yoktur. Fırıncılar “ekmek kutsaldır” diyemezler, “ekmek yiyecektir” diyebilirler. “Ekmek kutsaldır, başka bir şey yenmez” dediğin zaman, hayata hainlik yapmış olursun. Hiç mi ıspanak yemeyeceğiz, hiç mi meyve yemeyeceğiz? Evet, ekmek gerekli ve baş yiyecek. Ama ekmek var diye, fırıncılar çok iş kazanacak diye bütün hayatımızı ekmek yiyerek mi geçireceğiz? Bu ancak üç-beş gün olur.

Kardeşlerim,

Hayat kesinlikle ekmekten ibaret değildir ama hayatın çok önemli bir parçasıdır. Buna itiraz edemeyiz. Namaz, oruç, zikir, Kur’an okumak böyledir. Çok basit bir örnek vereyim. Herhangi bir Müslüman, çocuğunu mükemmel bir hafız yetiştirmekle “elhamdülillah, çocuk yetiştirdik” demiş olamaz. Müslümanlık hafız olmaktan ibaret midir? Niye çocuğun matematik bilmiyor? Bir bakkalda bile hesap yapamayacak birisinin, hafız olması Kur’an’a leke değil midir? “İş göremeyecek, iş beceremeyecek olanlar mı hafız olur” demek istiyoruz? Bir tuşa basmakla yazı üretemeyiz.

Kardeşlerim,

Tesettür, kadınlar için şeksiz ve şüphesiz, tepeden tırnağa kadar Allah'ın emridir. Ama tesettür, papaz kadınlarda da var. Tesettür, tek başına İslam işareti değildir. Tesettürlü olduğu için evlendiği bir kadından, bir adam Allah'a sığınıyorsa ben ne edeyim tesettürü?

Sakallı, üstelik de genç olduğu hâlde namaza gidiyor diye Allah'tan korkar zannedildi ama evinde zalim, kul hakkı tanımıyor. Evde sanki Allah yokmuş gibi bir hayat yaşıyor, sabah namazı kaçırmıyor. Bu kişi, bir tek tuşa basıyor. Bu, sadece imdat sinyali gibi bir şey üretir. Sadece "A" diye, "Ö" diye bir ses çıkarır ama anlam ifade edemez.

Kardeşlerim,

Ben hocayım. Medresem var. Bana on tane çocuk getirildi. "Hoca efendi, bunları yetiştir" dendi. "Peki" dedim. Çocukları beş yaşında aldım, otuz yaşına geldiler. Buna rağmen onları evlendirmiyorum, çalıştırtmıyorum, sadece okutuyorum. "Ne okutuyorsun hocaefendi?" diyorsun, "Arapça" diyor. "Arapça öğrettin de ne oldu?" deyince de "çok iyi Arapça biliyorlar" diyor. Tamam, sonra ne oldu? Ebu Cehil de çok iyi Arapça biliyordu. Kur'an, Ebu Cehil'in Arapçasına meydan okumak için indi. Kur'an cahile meydan okur mu? Rakibi güçlü olana meydan okuyacak ikinci bir rakip çıkarılır. Şimdi kimse kolay kolay Ebu Cehil'in Arapçası kadar Arapça bilmiyor.

"Hayatı tanıyor mu" diye soruyorsun, "hayır, medreseden çıkmadı" diyor. Bu hayat medresede mi bitecek? Senin medresen sürekli devam etsin diye, bu çocuğu niye hayattan mahrum ettin? Sen bir tuşa basıyorsun. Sonra bu çocuğun, otobüs durağından bilet alıp köyüne gidecek hâli olmuyorsa, köprü'nün bir ayağını çökertmiş olursun. Tek ayaklı bir köprü olmaz, o hayâli olur.

Değerli Mü'min Kardeşlerim,

Sözlerim acı olabilir, yaramızı incitiyor olabilir. Ama artık bütün dünyanın bir avuç içine sığacak kadar iç içe olduğu bir hayata geldik. Yaşadığımız Müslümanlık tarzı yüzünden dinimizi niye tenkit ettirelim ki? Daha geniş düşünmek zorundayız. Daha anlamlı işler yapmak zorundayız. Kardeşlerim, en başta verdiğim örnek çok hassastı.

Namaz dinin direği, Allah'ın en büyük emridir. "Sabaha kadar ben namaz kılayım" diyene Peygamber aleyhisselamın cevabını duyduk değil mi? "Benden değilsin, ben de namaz kılıyorum ama uykum gelince yatıyorum" buyurdu. Sen "hiç yatmayacağım" diyorsun, hayatı inkâr ediyorsun. İntihar gibi bir namaz kılıyorsun.

Biz, "İslam fakirlik demektir" diyemeyiz. Öyle şey olur mu? Ebubekir radiyallahu anh yeryüzündeki zengin ve en iyi Müslüman adamdı. Aşere-i mübeşşereden Abdurrahman ibni Avf'ın tuttuğu neredeyse altın oluyordu. İslam sadece bir ibadeti yapmak değildir. Tâkatin kadar İslam'ın hepsine sahip olmaktır. Cihatla teheccüdü aynı görmek zorundayız. Tâkatimiz hangisine uygunsu onu yaparız. Birini küçümsemek veya önemsiz görmek asla hakkımız değildir. Kendimize zulmetmiş, dinimizin kıymetini insanların gözünde düşürmüş oluruz.

Kardeşlerim,

Denge olmadığı sürece Müslümanlık bizim içimizi mutlulukla doldurmaz. Şöyle bir muhasebe yapabiliriz. Mesela güzel bir Ramazan iftarı sofrasında şöyle rengârenk yemekler yiyince, iyice doyduktan sonra insanlar "ashabı kiram, zavallılar bir hurmayla iftar ediyorlardı, bizimki de ne" demek yanlışır kardeşlerim.

Evet, ashabı kiram Ahzab günlerinde karınlarına taş bağladılar. Fetihlerden sonra da iyi yemekler yediler, kuzu çevirdiler. Ama karınlarına taş bağladıkları zaman da, kuzu çevirdikleri zaman da cihadı ihmal etmediler. Zaten bulamadıkları için yemiyorlardı, haram olduğu için değil. İki çeşit

yemek yiyene cehenneme girecek gibi edebiyat yapmanın gereği yoktur. Çok yediği hâlde şükretmeyen zarardadır.

Kardeşlerim,

Dengeli olmak zorundayız. Namazda, oruçta, her ibadette dengeli olacağız. Hatta ve hatta Müslüman'ın hayalle gerçek arasında da dengeli yaşaması gerekir. Hayal kurarız ama hayalperest olmayız. Hayalleri abartmak bile yanlıştır.

Kardeşlerim,

Hepimiz Müslümanca, kaliteli yaşayacağız. Elbette Allah'ın bazı kulları bu kaliteyi zirveye taşıyacaklar. Bazı kulları da haramlardan kaçınacaklar, ibadetlerden yapabildikleri kadar yapabilecekler. Bazıları da nafileleri artıracak ama hepimiz aynı güneşin altında kalacağız. Gölgede kalmak yok.

İslamlığımızı branşlaştıramayız. Özellikle zengin olunca, şöhrete bulaşınca ya da filanca bir makam sahibi olunca kimlik değiştirmememiz gerekiyor. "Müslüman köşede kalsın" diyen İslam'a zulmetmektedir. Müslüman'a suikast yapmaktadır.

Hayır, bütün dünya Müslüman'ın elinde olsun. Müslümanlar bütün servetin sahibi olsunlar, insanlık hak ve adalet görsün. Müslüman, işçi iken de bir gün patron olduğunda da aynı hissiyatı taşıyorsa mübarek bir insandır. İşçiyken sendikaya kaydoluyordun, şimdi sendikaya kaydolana işten atıyorsan, ortada sorun var demektir. Dün niye öyleydi, bugün niye böyle oldu? "Ne değişti dünyada?" sorusunun cevabını bulmakta sıkıntı var.

Kardeşlerim,

Hayallerimiz bile gerçekçi ve dengeli olmalıdır. Elbette, bu dünya hayatı baştan sona imtihandır. Bu imtihanın bir boyutu da köprünün ayaklarını dengede tutup tutamadığımızdır. Çünkü Müslümanların bir bölümü hayatı sadece camilere kapanmaktan ibaret zannedince, başka alanları Allah'tan korkmayanlara bıraktılar. Çanağa konmuş bir şekilde Müslümanların mukadderatı, Müslümanlara merhamet etmeyenlerin eline teslim edilmiş oldu. Bu yanlıştır.

Böyle yönlendiren büyükler de yanlış iş yaptılar, İslam'ı böyle anlayanlar da yanlış iş yaptılar. Elbette bizim ayağımız kayabilir, fırtınaya yakalanabiliriz. Bu riski taşıyoruz. Bu tehlikelerin hepsini göze alıp dünyaya geldik. Allah Teâlâ'nın hangi imtihanı kolaydır ki? Efendimiz, Bedir'den, cihat gibi mübarek bir yerden dönülürken "tamam ashabım, ayağınız yere basmaz artık sizin" demedi de ne dedi? "Asıl şimdi büyük cihada gidiyoruz" dedi. Çünkü gururlanabilecekleri bir ortama gidiyorlardı.

Bugün ve yarın, kıyamete kadar İslam, Allah'ın himayesindedir. Ama biz Müslümanlar olarak İslam'ı orjinali gibi yaşayamazsak, hem Allah'ın huzurunda hesabını vereceğimiz bir hata yapmış oluruz. Hem de kendi mutluluğumuzdan kırpılmış oluruz.

Bunun için kardeşlerim,

Kim, iyi Müslüman, iyi bir zengin, iyi bir iş sahibi, güzel bir evlilik, güzel bir çevre, bol sosyal kimliği ihtiva eden arkadaşları olsun, dünyada her şeyi olsun istiyorsa Kur'an'ı ihmal etmesin. Fıkhi ihmal etmesin. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in sünnetini ihmal etmesin, sabretsin. Allah'ın izniyle cennet onundur.

Köprünün bir ayağını da diğer taraftaki ayağını da sağlam yap. Dereyi geçince kendini cennette bul. Bizim sıkıntımız, bir tarafa yatırım yapıp öbür tarafı ihmal etmektir. Sadece dünyaya veya sadece ahirete yatırım yaparsak sıkıntı ortaya çıkar.

Kardeşlerim,

Bir küçük soruya cevap verip bitirmek istiyorum. Ashabı kiramla ondan sonraki nesiller arasında bilhassa tabiin neslinde Fudayl bin İyad gibi, Rabiatal Adeviyye gibi, Hasan Basri gibi, Said ibni Müseyyeb gibi kendini Allah'a vermiş, sürekli ibadetle meşgul insanların hayatı bize anlatılır. Kesinlikle bunlar hurafe değil, masal değildir. Bir Hasan Basri, bu dünya toprağına ayak bastı kardeşlerim. Bu dünya bir Fudayl bin İyad gördü.

Bu dünya, Allah korkusundan dolayı gözünden senelerce yaş akıtan insanlar gördü. Bu dünya Ebu Zer radiyallahu anh gibi bir insan gördü. Bunlar hurafe değil ama nek de değildi. Neden biliyor musunuz?

Fudayl bin İyad'ın zamanında, Hasan Basri'nin zamanında, Ebu Zer radiyallahu anh zamanında, İslam mmeti bir aile gibiydi. Başında halifesi var, orduları cephelerini garanti etmiş durumdaydı. Kimse haramı Bağdat'a, Basra'ya sokamıyordu. Ümmeti Muhammed'den herhangi bir kişi, elli sene çocuğunun ailesinin yanına gelmese, komşuları annelik babalık yapıyorlardı. Kimsenin maişet derdi gibi bir derdi yoktu.

Ümmeti Muhammed bir aile gibiydi. Ama Mslmanlığımızın gruplara bölündüğü, kimin nereden, ne renkten olduğunun belli olmadığı bir zamanda biz, onlar gibi camiye kapanırsak çocuklarımızı ihmal ederiz, ticareti veya filanca meydanı boş bırakırız. Bunun için onlar, zamanlarının mükemmel nekleridirler. Bu zamana gelselerdi, o günkü yaptıklarını yapamazlardı, zaten yapmazlardı da. Çocuklarını kime bırakıp gideceklerdi? Bugün, herkes çocuğunun, ailesinin başında duruyor da yine de garanti olmuyor.

rnekleri yerinde anlamamız gerekiyor. Evet, Fudayl bin İyad vardı, HasanBasri -rahmetullahi aleyhim ceman- vardı. Ama onlar zamanlarının adamıydılar. İnşallah bir gün, mmeti Muhammed uydularla dünyayı kontrol ettiğinde, kimsenin evine fuhşiyatın, mnkeratın girmediği, çocuklarımızın hırsızlık, gaspılık veya herhangi bir tehlike yaşamadan sokaklarımızda dolaşabildiği, okullarımızla camilerimizin kaynaştığı bir zaman Fudayl bin İyadların zamanı gelmiştir. O zaman hepimiz ona koşabiliriz. şimdi herkesin kendisini tek başına mmeti Muhammed olarak görmesi ve siyasetten, ticaretten, ziraattan, her şeyden mesul hissetmesi gereken bir zamandayız.

Ve sallallahu ve selleme ala seyyidina Muhammed. Ve al âlihi ve sahibih ecmaîn.

Vel'hamdlillahi Rabb'il alemn.